

Земя имахъ за три домакинства; добитъкъ — врьдна глава; стопанка да ѝ се ненарадвашъ, деца — за радостъ въ кжщи. А кога двама се спречкваха за нѣщо — въ моята кжща идваха да имъ кажа права дума.

— Господи, биваше ли туй да ми изпратишъ на старини за отплата! — се обърна стареца къмъ Всевишния.

И пакъ се замисли Дѣдо Никола, да си спомни дали не е направилъ нѣкой грѣхъ, за който му се праща това изпитание.

Блѣска си умътъ стареца; напѣваше паметъ; ровѣше се отъ най-ранио юношество до последни дни — и като ненамери черно петно въ своя животъ — прекръсти се и промълви: